

Druhá kapitola,

.....
*v ktorej sa zoznámime s pár vecami,
čo Nina lezú na nervy*

Nina kráčala domov ulicami zaliatymi zlatistým podvečerným svetlom. Túto magickú hodinku milujú filmoví osvetľovači a osamelí mladí ľudia s hlavou plnou romantických plánov na večer. Okoloidúci sa po práci prechádzali so psami a drmolili do telefónu, nevšimli si odlesky zapadajúceho slnka na oknách a klopadlách ani oblohu zahalenú do jemných pastelových odtieňov, za ktoré by sa nemusela hanbiť ani na červenom koberci. Nina si často pomyslela, že Los Angeles nevyniká peknou architektúrou, no obloha ho niekoľkokrát denne premení na krásne mesto. Ako sa hovorí v Hollywoode: osvetľovač je boh.

Napríklad o tomto čase slnko úžasne zvýraznilo jej tmavočervené vlasy. Keby Nina vedela, ako skvele vyzerajú, odfotila by sa, no nanešťastie práve myslela na kvasené uhorky – nakrájané na plátky, celé, nastrúhané najemno, vyberte si – a prepásala príležitosť. Nepatrila k ženám, za ktorými sa bežne otáčajú hlavy na ulici, jej výzoru bolo treba prísť na chuť a jej zvyčajný výraz naznačoval, že na to človeku tak ľahko nedá šancu. Bola drobná a štíhla, pripomínala mladú srnku, ale keď prehovorila, každý hneď pochopil, že mal po celý čas do činenia s líškou.

Jej dobrá kamarátka Leah raz výstižne povedala, že Nina nie je nevraživá, len vražedne úprimná.

Nina bývala v prenajatom domčeku pre hostí, ktorý patril k jednej z väčších rezidencií na Windsorskom bulvári. Utešené miestečko, úplne oddelené od hlavnej stavby a s vlastným vchodom. Dokonalé bývanie pre Ninu. Majitelia sa priatelili s jej matkou, a keď skončila vysokú školu, oni akoby zázrakom práve dokončili rekonštrukciu domčka. Veľkoryso sa ponúkli, že jej ho prenajmú, a Nina s nesmiernou radosťou privolila.

Na bránke trónil Phil, jej hnedo-béžový pruhovaný kocúr s bielymi labkami. Už ju očakával. Keď bránku otvárala, zoskočil a predbehol ju hore schodmi, čierny konček chvosta nad ním veselo mával ako bezpečnostná vlajočka na detskom bicykli. Nina postrehla, že jej na rohožke nechal statnú mŕtvu dážďovku. Ležérne vedľa nej zasal, ako keby chcel povedať: *Aha, aj by som bol zabudol, doniesol som ti dážďovku. Nič extra, len mŕtvu červík, ktorého som ulovil vlastnými labkami a doniesol som ti ho. Myslel som, že by si si po robote rada niečo malé zobla.* (V jej predstavách mal rovnaký hlas ako Macko Pú.)

Nina sa zohla a pohladkala ho po hlave. „Vďaka, Phil. Tá dážďovka vyzerá božsky.“ Phil, absolútne spokojný sám so sebou, sa jej obtieral o nohy. Iné mačky možno celý deň trčia doma, povalujú sa a oblizujú si zadok, ale on behá kade-tade a plní si dôležité povinnosti. „Ale nechám si ju na neskôr, ak ti to nevaďí.“ Phil mykol plecóm.

Nina otvorila dvere a vošla dnu, odkopla topánky a dážďovku nenápadne odložila na kuchynskú linku. Keď sa kocúr nebude pozerieť, vyhodí ju. Mrkla na veľké nástenné hodiny a dala variť vodu. Do kvízu jej zostávala ešte hodina, stíha si vydýchnuť a trochu poupratovať. Milovala svoj byt, hoci *byt* bol trochu prehnáný výraz. Tvorila ho len jedna veľká miest-

nosť s kuchynským kútom plus kúpeľňa, no mala tam dosť svetla a polic na knihy. Čo viac by si človek mohol priať? Veľké okná na južnej a západnej strane izbu naplňali farbami a police sa týčili od zeme až po strop. Úzku posteľ natlačila k stene, aby zostalo dosť miesta pre obrovské kreslo pri okne, kde Nina mohla praktizovať svoju obľúbenú činnosť: sedieť a čítať do úmoru. Perzský koberec s motívom tigrov a vtákov v žiarivých odtieňoch červenej a oranžovej, suveníry z niektorého z matkiných výletov, dorazil týždeň či dva po tom, čo si Nina do domčeka nasťahovala svoj majetok (posteľ, stoličku, šesť škatúl s knihami, mačiatko, kávovar a veľkú nástenku). Na priloženom odkaze stálo: *Čau, toto roky trčalo v sklade, mohlo by sa ti to páčiť. Daj vedieť, keby si chcela aj zvyšok.*

Zvyšok? Nina mame okamžite zavolať. „Ahoj, mami. Kde si?“ Ich zvyčajný pozdrav.

„Teraz som v Londýne, miláčik. A kde si ty?“ Mama pochádzala z Austrálie, ale jej prízvuk sa v priebehu rokov vytratil, už len kde-tu zaznel nejaký náznak. Futbalu hovorila *futból* a cukríkom *lizky*, ale niežeby chodila po svete v klobúku, z ktorého visia korkové zátky.

Nina sa usmiala, keď začula jej hlas v telefóne, ten poznala najlepšie. „Som v Dubaji, mami, hore na Burdž chalífa.“

„Naozaj?“ nadchla sa mama. „Pekný výhľad?“

Nina vzdychla. „Nie, som v Los Angeles, presne tam, kde si ma nechala.“

„Aha.“ Mamu veľmi sklamal, že Nina nezdedila jej túžbu po cestovaní. Nevyjadrila to toľkými slovami, ale ani nemusela.

„Tak čo s tým peržanom?“ spýtala sa Nina a štuchla do zrolovaného koberca nohou.

Počula, ako si mama chlipla čaj. Zrejme sa popri telefonovaní venovala aj kadečomu inému. Prečo by mala robiť len

jednu vec? Veď to by bola nuda. „No, keď som ťa čakala, žila som v Los Angeles, pamätáš?“

„Samozrejme.“ Nina príbeh o vlastnom zrodení poznala naspamäť, ako každý. Jej matka nebola pobehtica v pravom zmysle slova, ale o romantické vzťahy nemala záujem. Nina sa jej pred mnohými rokmi spýtala, prečo sa nerozhodla pre potrat, a Candice odpovedala s typickým smiechom:

„Lebo som si myslela, že to bude super dobrodružstvo, a mala som pravdu.“ *Supééh dobbodhúúústvo.*

„Ten koberec je nádherný. Ako vyzerá zvyšok vecí?“

„No, tuším je tam kadečo. Chod' sa pozrieť, ak chceš.“ Dala jej adresu skladu, a keď sa Nina teraz rozhliadala po svojom útulnom hniezdočku, videla nábytok, ktorý možno ocikávala ako batola. Malá pohovka s ručne tkaným poťahom, otoman z Radžastanu, ktorý si celý privlastnil Phil, a toľko z maminej zbierky umenia, koľko sa zmestilo. Na jedinej stene, ktorú nezakrývali knihy, viseli fotografie: zábery od Ruth Orkinovej, Henriho Cartiera-Bressona či Inge Morathovej, zopár fotiek, ktoré Nina urobila sama a pozdávali sa jej, plagáty a titulné stránky časopisov s obľúbenými seriálmi a hviezdami z detstva, *vizualizačný kút* s nástenkou a kalendárom (nesmejte sa, len závidíte, že Nina má svoj život tak skvele usporiadaný), fotky Nininej mamy a Phila v štádiu mačiatka. K stene bola pritisnutá váľanda Malm z Ikey (Nina jej chcela dať prezývku Malmík, ale to by znelo čudne, no na druhej strane, pôsobilo by to ako názov výborného penového cukrika: *Mňam, to je čokoládový malmík?*) aj s úložnými zásuvkami, ktoré si človek k Malmíku môže, ale nemusí priobjednať.

Nina sa zohla po poštu, nakrmila Phila a naliala si pohár vína. Potom prešla do vizualizačného kúta a zostala stáť, mračila sa na svoju nástenku plnú motivačných obrázkov, citátov a geniálnych rád do života, ktoré nikdy neuplatnila. Páčilo sa jej, ako dob-

re má všetko zorganizované, ale neopúšťal ju pocit, že jej niečo chýba a mohla by zvládať a sťahť aj viac. Milovala svoje farebne zladené fascikle a zoznamy a každé ráno strávila polhodinu nad diárom, stanovovala si ciele, zostavovala plány a všeobecne dumala nad životom. Prirodzene, tú polhodinu si presne vyhradila a zapísala do diára. Túžila však mať kadečoho na plánovanie trochu *viac*. Občas spisovala zoznamy vecí, ktoré už urobila, len aby si ich mohla odškrtnúť. Trochu sa pritom hanbila sama pred sebou, ale akýmsi zvláštnym spôsobom ju to uspokojovalo.

Na Kalifornskej univerzite v Los Angeles vyštudovala zaujímavý, ale nepoužiteľný odbor (dejiny umenia, vďaka za opýtanie) a zamestnala sa *U rytiera*, vraj kým sa rozhodne, čo ako dospela vlastne chce robiť. Nasledujúcich pár rokov reálne dospievala. Prežila niekoľko krátkych románikov, jeden trochu dlhší a potom zase zopár krátkych. Snažila sa dostať do formy, vyskúšala vegánstvo aj paleo stravovanie, potom sa vzdala a začala znovu ješť všetko rad-radom. Začala cvičiť jogu, z nej presedlala na stacionárny bicykel, potom objavila kombináciu oboch – cyklojogu, ktorú tajne prezývala *cyga* –, absolvovala lekcie servítkovej techniky a pletenia a sériu večerov, počas ktorých ľudia popíjajú víno a maľujú, no neustále ju trápi- lo podozrenie, že nejakým spôsobom zaostáva. Jej životným poslaním predsa nemohlo byť prečítať toľko kníh, koľko sa len dá. Alebo žeby predsa?

Mnohé jej kamarátky žili v dlhodobých vzťahoch, ale Nina nie. Mala rada sex, rada si s ľuďmi vymieňala názory, chodila na schôdzky. No randenie v L. A. pripomínalo kontaktný šport, pri ktorom si človek vyberá súperov cez internet. Po tucte večerov, počas ktorých spoznávala netušené hlbiny odporného správania, sa rozhodla, že si od chlapov dá pauzu. Darilo sa jej omnoho lepšie, než keď si chcela dať pauzu od kofeínu.

Nina sa obávala, že jej samota vyhovuje až príliš, iba osamote sa totiž dokázala úplne uvoľniť. Ľudia ju... vyčerpávali. Znervózňovali. Každé ráno, keď odchádzala z domu, sa v nej obrátili pomyselné presýpacie hodiny a mentálna energia, ktorú nazhromaždila cez noc, sa zrnko po zrnku vytrácala. Počas dňa si musela uchmatnúť pár chvíľ pre seba, aby si trochu energie dodala, vlastný život jej občas pripomínal vytrvalostné plávanie medzi ostrovčekmi ticha. Ľudí mala úprimne rada, ale ich spoločnosť zvládala len v homeopatických dávkach – zriadená štipka jedu predsa môže liečiť.

Osamote si stanovovala ciele a dosahovala ich, zadávala si úlohy a plnila ich, nachádzala si nové záľuby a venovala sa im, kým ju neomrzeli, a ak zo svojej nástenky pravidelne všetko postŕhala a priplla si tam nové ciele a plány a dátumy a rozpočty, ak si uprostred roka kúpila nový diár a začala odznova... no a čo? Nina sa naklonila ku kalendáru a odškrtila dnešný dátum, hoci deň sa ešte neskončil.

Vidíte? Vždy o krok popredu.

Ninin kvízový tím mal celkovo štyroch členov a volal sa *Zakvízuj ich, Danno*, lebo im to pripadalo ako skvelý nápad. Keď sa otázky týkali literatúry (Nina), histórie a geografie (jej kamarátka Leah), súčasnej popkultúry (Carter, Leahin bývalý frajer, ktorý bol príliš vtipný a bystrý na to, aby sa ho nadobro zbavila) a aktuálnych udalostí a politiky (ďalšia kamarátka Lauren), boli neporaziteľní. Všetci rovnako dobre ovládali klasickú popkultúru (1950 – 1995, od Lucy Ricardovej po Chandlera Binga) a dokázali identifikovať pochúťky z celého sveta. Nina bola fanúšičkou futbalu, ale iný šport predstavoval jej Achillovu pätu. V snahe rozšíriť svoje poznatky

o atletike začala pravidelne čítať magazín *Sports Illustrated*, ale zatiaľ z toho mala akurát neslušné sny o nórskom snoubordistovi, ktorého meno ani nevedela vysloviť.

Z posledného baru, do ktorého pravidelne chodili, ich vyhodili, lebo nikdy nenechali vyhrať nikoho iného, teraz teda opatrne testovali nový lokál. *Sladká pusa* v Silver Lake bola otvorená ešte len dva mesiace, podávali tam širokánsky výber bublinkového nealka (domáce aj zahraničné značky) a tradičnú paletu remeselného piva. Rýchlo si budovala renomé, lebo tam k nápojom servirovali misky suchých raňajkových cereálií na chrumkanie. To asi vysvetľovalo aj názov podniku.

„Aké to je?“ spýtala sa Lauren. Sledovala Cartera, ktorý práve ochutnával limonádu s príchuťou kaktusovej figy. Lauren mala tmavé vlasy, tmavé oči a temnú dušu so záľubou v humore, ktorý by mnohým pripadal cynický. Nine pripomínala obzvlášť vypečený bochník kváskového chleba – s tvrdou kôrkou a mäkučkou, výdatnou striedkou.

Carter pokrčil plecami. „V živote som nejedol nič iné s príchuťou kaktusovej figy, tak mi asi v polovici došlo, že to nemám s čím porovnať. Chutí to ako... melónová žuvačka?“ Odpil si ďalší hlt. „Celkom fajn, ale asi by som musel byť zhulený, aby som si to naozaj užil.“ Carter nevyzeral ako fajčiar marihuany, skôr ako človek, ktorý pomáha starenkám prejsť cez cestu a pravidelne chodí na sväté prijímanie, ale všetci dobre vieme, že zdanie môže klamať. Na ruke mal vytetovaný znak Rebelskej aliancie a Sila sprevádzala celú jeho rodinu.

„Ani náhodou,“ zavrtila hlavou Nina. „Sústred' sa na hru. Poznáš pravidlá.“

„Možno by mi to myslelo rýchlejšie.“

Lauren odfrkla do svojho piva. „Jasné, lebo to ľudia hovoria vždy. *Musíme byť maximálne rýchli a efektívni, vyberte trávu!*“

Kvíz sa začal a *Zakvízovači* asi hodinu drvili všetkých ostatných. Potom sa objavili oneskorenci, ktorí im pokazili náladu.

„Ach, doriti,“ zamrmlal Carter. „Aha, kto sa dotrepal!“

Nina sa poobzerala. „Kto?“

„Dočerta,“ pridala sa Leah. „*Si kvízodejník, Harry.*“

Nina si udržala kamennú tvár, ale vnútorne ju to rozhodilo. *Kvízodejníci* boli ich jediní skutoční protivníci vo svete barových kvízov z východnej časti Los Angeles. Áno, bol to veľmi malý svet, ale Nina bola nesmierne súťaživá.

Kvízodejníci, ktorí mali troch chlapov a jednu ženu – akási opačná verzia ich tímu –, sa usadili za stôl priamo oproti nim. Zjavne ich viedol vysoký chlapík, ktorý sa s prížmúrenými očami zahľadel na Ninu a posmešne jej zasalutoval.

Nina mu na chvíľočku opätovala pohľad, potom zívla na plné ústa.

„Super,“ pochválila ju Lauren. „Fakt nenápadné.“

„Ide mi na nervy.“

„Lebo sa ti páči alebo preto, že vie o športe omnoho viac než ty?“

„Nepáči sa mi. A vie viac o športe, lebo je to len tupý svaľovec. Nevšímala si si, že odpovedá jedine na otázky o športe?“

„To nie je pravda, pred pár týždňami zvládol otázku o supermodelkách.“

„Tfuj, to vedel z plavkového špeciálu.“

Lauren a Leah si vymenili pohľad ponad jej hlavu. „Ja osobne si myslím, že sa ti páči,“ vyhlásila Leah, „a je vám súdené, aby ste sa do seba zamilovali a zdrhli na kvízovú svadobnú cestu.“

„To akože kam?“

„Do štúdia, kde natáčajú *Riskuj!*“

„Do Washingtonu, D. C., aby si mohla behať ako zmyslov zbavená po Kongresovej knižnici?“